

מה בדף ירושלמי

ל"ע"נ מרן רבי יחמיאל גרשון בן
רבי צבי יהודה אדלשטיין זצוק"ל
הערות והנצחות ט"ל 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 132 פרשת במדבר תשפ"ה

שינון הדף ירושלמי בדרך קצרה

ירושלמי פסחים א-ז

פרק אור לארבעה עשר

דף א

הלכה א משנה ליל י"ד בניסן בודקים את החמץ לאור הנר וכל מקום שלא מכניסים בו חמץ אינו צריך בדיקה, ובמה אמרו בשתי שורות שבמרתף שמכניסים שם חמץ שצריך לבדוק לב"ש שתי שורות על פני כל המרתף וב"ה אומרים שתי שורות החיצונות שהן העליונות. **גמרא** נאמר בפסוק **ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאותיכם מארץ מצרים בראשון בארבעה עשר יום לחודש בערב תאכלו מצות**. ואין לומר שבראשון נאמר על אכילת מצות שהרי כבר נאמר **שבעת ימים מצות תאכלו** ולא שייך לומר שכבר ב"ד יאכלו מצות שהרי נאמר **עד יום האחד ועשרים לחודש** אלא הפסוק מדבר על ביעור חמץ.

מה שבודקים דוקא לאור הנר ביאר רב שמואל בר רב יצחק שהנר בודק גם במקומות כל שהוא, בחורים וסדקים, ומה שבודקים דוקא בלילה ביאר ר' יוסה שבדיקת הנר יפה בלילה, ור' מנא לומד שבודקים בלילה מהפסוק **ושמרתם את היום הזה לדורותיכם לחוקת עולם** שיש לעשות שהיום והלילה יהיו משומרים לכן צריך לבדוק בתחילת ליל י"ד, ואין לומר שיתחיל לבדוק כבר ב"ג שר' מנא סבר כר' יוסה שאור הנר יפה בלילה ואם יש לבדוק קודם א"כ יבדוק כבר מראש חודש אלא שמספיק לבדוק בתחילת ליל י"ד.

ר' ירמיה אמר שר' שמואל בר יצחק שאל אם בודקים לאור האבוקה ואין לומר שיש באבוקה חסרון שהאור שלה מבליח שהוא קופץ אלא לפי סברתו שהנר בודק גם במקומות קטנים ביותר, ויש להביא זכר לדבר מהפסוק **והיה ביום ההוא אחפש את ירושלים בנרות** ויש מי שלמד מהפסוק **נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן**.

ר' יוסה מוכיח מהמשנה לקמן שניתן לבדוק גם ב"ד ביום ששנינו שר' יהודה אומר בודקים אור לארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הביעור, וגם רבנן מודים לכך ששנינו שחכמים אומרים אם לא בדק אור לארבעה עשר יבדוק בארבעה עשר, ויש להוכיח שבודקים ביום לאור נר ששנינו שלא בודקים לאור החמה או הלבנה או אור הכוכבים אלא לאור הנר ואמנם לבנה וכוכבים הם בלילה אך חמה זה רק ביום ובכ"ז בודקים דוקא בנר ולא רק בבית שאין בו אור אלא אפילו בבית שיש בו אור בודקים בו לאור הנר.

לכאורה במבואות האפלים ניתן לבדוק לכתחילה גם ביום לאור הנר אך חכמים אמרו שהנר אינו מאיר ביום כמו שהוא מאיר בלילה כמו שאמר רב הונא שכשברחו בגזירה היו מתחבאים במערות שסביב ביהמ"ד והם הדליקו נרות,

דף ב וכשהיו הנרות כהים ידעו שהוא יום וכשהיו הנרות מבהיקים ידעו שהוא לילה, וכמו שאמר ר' אחווא בר זעירא שנח הכניס לתיבה אבנים טובות ומרגליות וכשהאבנים היו כהות הוא ידע שזה יום וכשהן היו מבהיקות הוא ידע שזה לילה והוא היה צריך לדעת את הזמנים כיון שיש חיות שזמן אכילתם ביום ויש שזמן אכילתם בלילה, ויש להקשות שנאמר **צוהר תעשה לתיבה** א"כ הוא ידע מהחלון מתי יום ומתי לילה ויש לומר שזה כמ"ד שהמזלות לא שמשו בזמן המבול.

ר' ירמיה שאל אם יש חיוב בדיקה בבתי כנסיות ובתי מדרשות והספק הוא כיון שמכניסים שם לפעמים מזון לסעודת שבת או ר"ח אך לפ"ז פשוט שצריך לבדוק אך הספק הוא שאורם מרובה וא"כ נבדוק ביום לאור החמה או שיבדקו בנר בלילה.

ר' יוסה הסתפק בחצירות שבירושלים שאכלו שם רק חלות תודה ורקיקי נזיר שאינם חמץ אם צריכים בדיקה, אך יש לומר שבלאו הכי בודקים אותם מנותה, ויש לומר כדברי ר' זכריה חתנו של ר' לוי שנדה חופפת וסורקת לטבילתה משום חציצה אך כהנת שטובלת לאכילת תרומה אינה חופפת וסורקת ונדה כהנת חופפת וסורקת שלא לחלק בין נדה לנדה וכן כאן לא חילקו בין ביעור לביעור ולכן אך שכבר בדקו מנותה יבדקו משום חמץ.

ר' גמליאל בר אינאי שנה לפני ר' מנא שנדה שמפסיקה כל ז' לטבילתה היא צריכה לחפוף אך כהנת שטובלת כל יום לטהרה אינה צריכה חפיפה וסריקה, אמר לו ר' מנא שהוצרכו לחדש גם נדה שטובלת כל יום בשומרת יום כנגד יום שתחפוף למרות לא הפסיקה שבעה ימים.

חורי בית התחתונים והעליונים והדות שהוא בור בקרקע והעלייה וגג בית הבד וגג המגדל ובית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות ואוצרות יין ושמן אוצרות פירות לא צריכים בדיקה, ומובן שחורים העליונים לא צריכים בדיקה כיון שלא מעלים לשם חמץ ולכאורה בתחתונים נחשוש

שנכנס חמץ אלא שלא חששו לנפילה, ור' יוסה דוחה שמדובר ששניהם סמוכים לכותל ואחד למעלה מ' ואחד למטה מ', ואין להוכיח מדות שזה לא בגלל שלא חששו לנפילה אלא שהתינוק ירא להתקרב לשם ולכאורה נחשוש שהתגלגל חמץ לשם, ור"ל שמדובר שיש שפה לבור.

בגג הבד וגג המגדל מדובר שהם גבוהים עשרה טפחים ואם אינם גבוהים ג' טפחים הם כמו הארץ ומדובר במגדל שלא משתמש בו חמץ אך אם רגיל להשתמש בו גם אם הוא גבוה יש לבדוק בו שהרי גם בגפנים שהם גבוהים פטורים מבדיקה אך אם רגילים להשתמש בהם בחמץ יש לבדוק שם.

שנו בברייתא שרשב"ג אומר שאם יש מיטה שחוצצת בבית ויש תחתיה עצים ואבנים יבדוק בצד החיצון אך לא בצד הפנימי ומשמע שבגלל שיש תחתיה עצים ואבנים אך אם אין שם עצים יבדוק תחתיה א"כ רואים שחששו לנפילה, ויש לדחות שחששו שתינוק נגע והכניס שם חמץ.

מרתף של יין טעון בדיקה ושל שמן לא צריך בדיקה והחילוק הוא שליין אין קבע לשתייה ויש לחשוש שהשמש בא לקחת יין באמצע הסעודה ויש לו פת בידו אך לשמן יש קבע לכן לא חוששים שהשמש הלך באמצע הסעודה לשם.

דף ג אוצר של יין או שמן אינו צריך בדיקה, והמרתף נמצא כחצר היכן שנמצא הלחם לכן חששו שם יותר ויש מרתף שדינו כאוצר ויש אוצר שדינו כמרתף שמרתף שמתבייש לאכול בו הוא כאוצר ולא צריך לבדוק ואוצר שאינו מתבייש לאכול בו הוא כמרתף וטעון בדיקה.

יש חצר שדינו כמבוי שאם אשה יצאה לשם בראש פרוע היא עברה על דת יהודית ויש מבוי שדינו כחצר, שחצר שרבים בוקעים בה היא כמבוי ומבוי שאין רבים בוקעים בו הוא כחצר.

אין לחשוש באוצר יין שפורקי החביות אכלו שם חמץ שאין דרכם להכניס לשם חמץ אלא רק אוכלים מיני מתיקה שע"י כך הם בודקים את היין אם טעמו יפה.

אם יצא לפרש בים קודם ל' יום לפסח אינו צריך לבדוק ואם יצא בתוך ל' צריך לבדוק וביצא קודם ל' אינו בודק דוקא כשדעתו לחזור ואם ספק יבדוק ובעתו לחזור אינו בודק דוקא בספק חמץ אך בודאי חמץ יבדוק אפילו מראש השנה, ור' בא אומר שגם אם דעתו לחזור יבדוק שמא ימלך ולא יחזור.

נשים ועבדים נאמנים על בדיקת חמץ שבידם לבדוק ור' ירמיה אמר שיש למחוק מכאן נשים שאינם נאמנות כיון שאינם בודקות יפה מעצלותם. **כותים** שעושים מצות עם ישראל נאמנים על ביעור חמץ ואם אינן עושים מצות עם ישראל אינם נאמנים, ור' יוסה אמר שהכוונה שהם נאמנים רק בבתים אך אינם נאמנים בחצירות שהם דורשים **לא ימצא בבתיכם** ואינם דורשים בחצרותיכם.

שנו בברייתא שרשב"ג אמר שמצוה שהכותים נוהגים בה הם מדקדקים בה יותר מישראל, ואמר ר' שמעון שזה דוקא כשהיו לבדם בכפריהם אך אחר שהתערבו באומות ואין להם לא מצוה ולא שיירי מצוה הם חשודים ומקולקלים.

שואלים הלכות הפסח בפסח והלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג, ובבית הועד דורשים שלושים יום קודם לרגל, ורשב"ג אומר ששואלים ודורשים שתי שבתות ור' יוחנן סבר כר' יוסה שהוא אמר בטעמו שמשנה עמד בפסח ראשון והזהיר על פסח שני, והחברים ביארו את טעמו של רשב"ג שמשנה עמד בראש חודש ניסן ולימד את הלכות הפסח.

ר' חונה אמר בשם רב שלב"ש בודק את השורות כמו גאם כמו אות ריש ובר קפרא שנה שבדק כמו שני גמין, שתי שורות מלמעלה ושתי שורות מהצד ואם השורות באמצע הבית לרב בודק מכל הכיוונים כמו חלוק ולבר קפרא כמו שני חלוקים ואם היה עשוי מדריגות מדריגות מקלף גמין גמין.

ר' יעקב בר אחא אמר בשם חזקיה ושמעון בר בא אמר בשם ר' יוחנן בדעת ב"ה ששורה החיצונה היא העליונה שהיא רואה את הפתח ואת הקורה ועוד שלפנים ממנה ויש שפירשו שלמטה ממנה ורצו לומר שלמ"ד שלפנים ממנה כ"ש שיבדוק למטה ממנה ומי שאמר שלמטה ממנה אך שלפנים ממנה אינו צריך לבדוק.

דף ד אם השתמש בחצי שורה פשוט שיבדוק באותה חצי שורה וגם לפנים ממנה ולמטה ממנה אך בשאר החצי יש להסתפק אם יבדוק לפנים ממנה או למטה ממנה.

מה ששנינו שבדק בשאר השורות דוקא כשיש חלל בין השורות אך אם הן דבוקות ללא חלל אין לחשוש שהניח שם ויעביר את הנר שם ודי בכך.

לכאורה יש להוכיח ממה שחייבו לבדוק בין החביות שחששו לפילה ור' פינחס מיפו ביאר שחששו שכסדרן הכנים שם חמץ.

הלכה ב משנה אין לחשוש שחולדה גררה מבית לבית אחרי הבדיקה שא"כ נחשוש מחצר לחצר ומעיר לעיר ואין לדבר סוף. **גמרא** ר' יונה הקשה מדוע שנו מחצר לחצר הרי אם אמרנו שמבית לבית חששו מדוע נחשוש מחצר לחצר והלאה שזה רחוק יותר, ור' יוסה אמר שיש לבאר במשנה שאין לחשוש שגררה חולדה מבית לבית וממקום למקום וכיון שכך לא חששו ממקום למקום וכ"ש שלא חששו מחצר לחצר ולא חששו מעיר לעיר שאם נחשוש א"כ נחשוש גם ברחוק יותר מקום חצר ועיר ואין לדבר סוף.

הלכה ג משנה ר' יהודה אומר שבודקים אור ארבעה עשר ובי"ד שחרית ובשעת הביעור וחכמים אומרים שאם לא בדק אור לארבעה עשה בודק בי"ד ואם לא בדק בי"ד יבדוק במועד ואם לא בדק במועד יבדוק אחרי המועד ומה שמשאיר יניח בצינעא כדי שלא יצטרך בדיקה אחריו. **גמרא** ר' יוחנן אמר שר' יהודה למד ממה שכתוב ג' פעמים **לא יראה לך שאור** והוא לא מנה את הפסוק **תשביתו** שהוא עשה ואמר ר' יוסי שהוא לא מנה **לא יראה ולא ימצא** בנפרד כיון שצריכים לכתוב אותם שיהיה כתוב **לא יראה** היינו אומרים שמותר בגוי שהפקיד אצלו לכן נכתב **לא ימצא** ואם היה כתוב **לא ימצא** היינו אומרים שאם ייחד לו בית אסור לכן נאמר **לא יראה לך** שאם הפקיד אסור ואם ייחד מותר.

יש להקשות בשיטת ר' יהודה שאם הוא חולק על חכמים שלא בודק אחר המועד אך נלמד ק"ו שאם בודקים ג' פעמים קודם זמן האיסור ק"ו שנבדוק כשהגיע זמן האיסור, ויש לומר שר' יהודה חלק רק על הבדיקה של אחר המועד.

מה שמשאיר מניח כדי שלא יצטרך לבדוק אחריו ולכן יכפה עליו כלי ואם כפה כלי ואח"כ לא מצאו יש לומר שאדם נטל אותו, ואם לא כפה כלי ולא מצא יש לחשוש לחולדה, אך יש להסתפק אם גם הבתים הסמוכים טעונים בדיקה, ויש להוכיח ממה ששנינו שאם אבד כזית ממת בבית ובדקו ולא מצאוהו הבית טהור אך אם ימצאו אח"כ הבית טמא למפרע ויש ללמוד

דף ה משם שאין לחלק בין אבד להניח ודין מת נלמד מבדיקת חמץ שאין לחשוש אלא רק לאותו הבית ולא לבתים הסמוכים, ודעת ר' יהודה שגם אותו הבית לא צריך בדיקה שר' יהודה אמר שהיה מעשה בשפחה של מציק אחד ברימון שהיה הטילה נפל לבור וכהן אחד בא והציץ לדעת מה היא השליכה וחכמים טיהרוהו כיון שדרך חולדה וברדלס לגרור את הנפל, אך יש לדחות שהיא רצה אחרי בשר אך לא אחרי פת ואפילו אם נאמר שהיא גוררת פת אך בשר היא גוררת ואוכלת ואילו פת יתכן שהיא גררה והניחה, ורבנן מקסרין אמרו להדיא שלר' אבהו לא חששו שחולדה גררה ולר' יהודה חוששים לגרירה ושהחולדה תשאיר את הפת לכן יניח בצינעא.

הלכה ד משנה לר"מ אוכלים חמץ כל שעה חמישית ושורפים בתחילת שש ולר' יהודה אוכלים כל ארבע ותולים בשעה חמישית ושורפים בתחילת שש, **גמרא** ר"מ סובר שמשש שעות ומעלה הוא מדרבנן ור' יהודה סובר שהוא מהתורה, ר"מ למד מהפסוק **אך ביום הראשון** שהוא ט"ו ואין לומר שזה משחשיכה שהרי נאמר אך שיש לתת קודם לשקיעת החמה שעה אחת לביעורו, ור' יהודה למד שביום הראשון הוא י"ד ולא נאסר כל היום שכתוב אך שיש לחלוק את היום חציו לחמץ וחציו למצה, ויש להקשות שר"מ עצמו דרש את הפסוק אך למעט במלאכות אוכל נפש ביו"ט וכאן הוא ריבה מאך, ור' שמואל בר אבדומא אמר שגם כאן הוא מיעט מאך שבי"ד לא יהיה לו חמץ, וכן נחלקו בפסוק **לא תאכל עליו חמץ** שלר"מ היינו באכילת הפסח ור' יהודה למד שזה בעשיית הפסח ולמד ר' יהודה שיש עשה ולא על אכילה וכן על הביעור שבאכילה נאמר **שבעת ימים תאכל עליו מצות** ולא חמץ ולא הבא מכלל עשה הוא כעשה וחייב על האכילה לא תאכל עליו חמץ, וחייב עשה על ביעורו שכתוב **שבעת ימים תשביתו שאור מבתיכם** ולא על ביעורו שכתוב **שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם**.

יש להקשות שלר"מ חמץ אסור אחר חצות מדרבנן וא"כ מדוע אסרו גם בשש משום גזירה הרי אין גדר לגדר, ויש לומר ששעה שישית מתחלפת בשביעית, וכן קשה לר' יהודה שאם שישית אסורה מדרבנן מדוע הוא אסר גם בחמישית הרי אין גדר לגדר, ויש לומר שר' יהודה אסר בה' כי השעה הזו מתחלפת בשביעית, אך קשה שלענין עדות סובר ר' יהודה שחמישית לא מתחלפת בשביעית והעדוהו בטילה ואמר ר' יוסי שעדות מסורה לב"ד והם זריזים להכיר וחמישית לא מתחלפת בשביעית אך ביעור חמץ נתון גם לנשים והן עצלניות.

דף ו ור' יוסי בן ר' בון מחלק שבעדות אחד אמר חמישית הכוונה תחילת חמישית והשני אמר שביעית היינו סוף שביעית ואין לטעות כל כך אך כאן יש לטעות שסוף חמישית קרוב לתחילת שביעית, וכן שנינו שבחמש חמה במזרח ובשבע חמה במערב והחמה נוטה למערב רק בסוף שבע.

רב אומר שגם לדעת ר"מ המקדש בחמץ משש שעות ומעלה אינו קידושין ושאל ר' חונה שזה פשוט כמו שחטים קורטבניות שהן קשות אינן שוות בפסח כך משש שעות ומעלה אינו נחשב ממון שאינו ראוי לכלום. **אדם אחד** הפקיד שק עור כפול עם חמץ אצל ר' חייא הגדול ור' יוסי בן ר' בון אמר ששמו היה יוחנן חקוקאה ור' חייא שאל את רבי אם ימכור אמר רבי שימכור בשעת הביעור על פי ב"ד.

אדם אחד הפקיד חבית של כותח אצל ר' חייא בר אשי ורב אמר לו שימכור על פי ב"ד בשעת הביעור, ור' ירמיה אמר ששעת הביעור הוא בשחרית ור' בא אמר שזה בחמישית כדעת ר' יהודה ור' יוסה אמר שר' ירמיה צודק שהרי בשעה חמישית אינו ראוי לכלום והוא לא משיב בכך אבידה לבעליה.

אמרו החכמים שלר' יהודה בשעה חמישית אם הקדיש חמץ הוא מוקדש הקדש דמים ואם עשאו תרומה אינו תרומה כיון שתרומה היא רק לאכילה, ור' יוסי אמר שמסתבר להיפך שאם הקדישו אינו מוקדש שלא פודים קדשים להאכילם לכלבים ואם עשאו תרומה חלה התרומה כיון שהיא תרומה טהורה מהתורה ורק רבנן גזרו עליה שריפה.

הלכה ה משנה עוד אמר ר' יהודה שהיו שתי חלות של תודה פסולות על גג האיציטבא וכשהיו מונחות שם כל העם אכלו עדיין חמץ ואם ניטלה אחת מהם תולים לא אוכלים ולא שורפים וכשנטלו שתיהן כל העם התחילו לשרוף ולר"ג אוכלים חולין כל שעה רביעית ותרומה כל חמש ושורפים בתחילת שש. **גמרא** אמר ר"ל בשם ר' ינאי שמדובר גם שאותן חלות היו כשרות אלא שלא נשחט עליהם הזבח וקשה שקדושתם הוא בשחיטת הזבח ויכלו לפדות ולאכול אותן ואמר ר' חנניה שיש הרבה חולין לפניו שעדיין לא אכלו ומדוע שיפדה גם אותן ורבי אמר שהחלות היו פסולות שמיהרו להביא תודות מפני החמץ שבהן וודאי קרה שנשפך דם של אחד מהם ונפסל. **שנו בברייתא** שהיו שתי פרות חורשות בירושלים ולכאורה ירושלים היא מקום שנהגו שלא לעשות מלאכה כלל בערב פסח ויש לומר שהפרות היו נראות כחורשות, יש מי ששנה שהדליקו שני נרות לסימן ויש מי ששנה שתלו שני סדינים,

דף ז ואמר ר' פינחס שלא נחלקו בדבר ופרות או נרות היו כשחל ערב פסח בחול וכשחל בשבת הסדינים היו לסימן.

ר' חנניה שאל את ר' מנא מדוע לא תקנו תקיעה לסימן אמר ר' מנא שא"כ יאמרו שהתקיעה הזו היא לקרבן תמיד ויתקלקל, ושאל ר' חנניה ששנינו שתקעו ג' תקיעות להבטיל את העם ממלאכה ועוד ג' תקיעות להבדיל בין קודש לחול אמר ר' מנא ששם תקעו כל ערב שבת ולא יטעו בכך אך אם כאן נתקן תקיעה שזה בא לעתים יבואו לטעות בכך שיסברו שזה לתמיד.

לר"ג תרומה נאכלת כל ה' ונחלקו אם זה מפני קדושתה או מפני שאין אוכליה מצויים ונ"מ בין הטעמים חלות תודה שאוכליהן מצויים אך יש להם קדושה, ויש להוכיח מדברי ר' נתן שאותן שתי חלות היו כשירות וכשנטלו לאכלן כל שעה חמישית כל העם תלו ולא שרפו א"כ רואים שאכלו את הלחמי תודה שהם כתרומה מפני קדושתם.

ר' יהודה בן פזי אומר שהלכה כר"ג שמכריע בין ר"מ לר' יהודה וכן אמר ר' אבון בשם ר' יוחנן בשם ר"ש בן יהוצקד שהלכה כר"ג.

הלכה ו משנה ר' חנינה סגן הכהנים אמר שמעולם הכהנים לא נמנעו לשרוף בשר שנטמא בוולד הטומאה עם בשר שנטמא מאב הטומאה למרות שמוסיפים לו טומאה. **גמרא** בר קפרא אומר שר' חנינא דיבר באב הטומאה מהתורה שהנוגע בו נעשה ראשון ושורפים אותו עם ולד טמא מדרבנן ומהתורה הוא טהור לגמרי, ור' יוחנן סובר שמדובר בולד הטומאה מהתורה, ולבר קפרא מובן מה חידש ר' חנינא ששרפו דבר טהור מהתורה וטמאוהו במגע בשריפה, וקשה לדעת ר' יוחנן המגע לא טימא שהרי אב הטומאה עשה ראשון וולד הטומאה עשה שני וכשהוא נוגע בשריפה בראשון זה נשאר כמו שהיה ויש לומר שמדובר בוולד של ולד שהוא שלישי והוא נעשה שני כשנגע בראשון.

שנו בברייתא שלב"ש לא שורפים בשר פיגול ונותר טהור עם בשר טמא ולב"ה מותר, ולבר קפרא מובן ששורפים דבר פסול והוא טהור מהתורה עם דבר שפסול מצד טומאה, ויש חידוש בדבר שטמא מדרבנן שטמאים אותו בטומאה דאורייתא אך לר' יוחנן קשה מה חידש ר' חנינא שאם שורפים דבר שרק פסול עם דבר טמא כל שכן שמותר לשרוף דבר שטמא קצת מהתורה ולטמאותו מעט יותר, ויש לומר שאכן ר' חנינא אמר את דבריו גם לדעת ב"ש שטמא וטמא מותר לשרוף יחד.

ר' מנא הקשה לפני ר' יסא שלר' יוחנן מובן שהוא אמר שעל ששה ספיקות היו תולים בהם ובאושא גזרו בהם שריפה ור' חנינא היה לפני תקנת אושא ועדיין לא תקנו שריפה וא"כ איך אמר בר קפרא ששרפו דבר שטמא רק מדרבנן אמר לו ר' יסא שמדובר שנטמא בכלי זכויות שטומאתם מדרבנן ויתכן שתחילת גזירתם היתה לשריפה אך באמת לא גזרו בהם בתחילה שריפה.